

Op een dag stond ze er. Zomaar, midden in de tuin van Hap. Een grote taart met slagroom, chocoladehartjes, brandende kaarsjes en een glimmende kers in het midden.

Hap stond ernaast en staarde omhoog. Hij telde de kaarsjes en krabde achter zijn oor. Wie was er jarig vandaag?

Hij liep een rondje om de taart. Maar nergens zag hij iemand met een verjaardagskroon met 'vijf' erop. Er was ook niemand zonder kroon. Hap lachte breed. Alleen zijn met een taart vond hij niet erg.

hee
Hapje

Net wilde Hap zijn vinger door de slagroom halen toen...
'Hee Hapje!' bulderde een stem in de verte.
'Oh nee,' kreunde Hap. 'Niet Schrok. Niet nu.'
Hij ging zo breed mogelijk voor de taart staan en keek
alsof er helemaal geen taart was.
Het gestamp van Schroks voeten kwam dichterbij.

'Waarom weet ik niks van jouw feestje?' Schrok wees naar
de kaarsjes.
'Ik snap het ook niet,' zuchtte Hap en hij liet zijn armen
zakken. De taart stond hier opeens, zomaar, zonder feestje.
Ik heb ze gevonden.'
Schrok trok zijn wenkbrauwen op. 'Jij?' Hij bukte en
spiedde om zich heen. Maar behalve Hap was er niemand.
'We hebben ze samen gevonden, hè Hapje,' fluisterde hij.

'Wij hebben ze samen gevonden, he Hapje !'